

Arrest

**nr. 162 784 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2015.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 april 2013 diende de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 19 november 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris.

1.2. Ten aanzien van de eerste verzoekende partij werd op 19 november 2013 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies).

1.3. Op 9 december 2013 diende de eerste verzoekende partij een tweede maal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op 27 februari 2014 de tweede aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de eerste verzoekende partij zonder voorwerp verklaard.

1.4. Op 27 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 4 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod ten aanzien van de derde verzoekende partij, d.i. de meerderjarige dochter van de eerste verzoekende partij.

1.6. Op 29 maart 2014 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 24 juni 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onder punt 1.6 zonder voorwerp ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Dit betreft de eerste bestreden beslissing. Eveneens op 24 juni 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onder punt 1.6 zonder voorwerp ten aanzien van de derde verzoekende partij. Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

1.8. Eveneens op 24 juni 2014 werd de aanvraag onder punt 1.6 onontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede verzoekende partij, d.i. de echtgenoot van de eerste verzoekende partij. Dit betreft de derde bestreden beslissing.

1.9. Op 24 juni 2014 werd ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit betreft de vierde bestreden beslissing. Eveneens op 24 juni 2014 werd ten aanzien van de derde verzoekende partij een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit betreft de vijfde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid wat betreft de vierde bestreden beslissing

Er kan de tweede verzoekende partij geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep voor zover het is gericht tegen het in punt 1.9. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten om de enkele reden dat deze beslissing naar het oordeel van de verwerende partij werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zo dient te worden opgemerkt dat geen bevel mag worden gegeven of het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 van het EVRM en artikel

3 van het Kinderrechtenverdrag. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Door te stellen dat verzoekers geen schending aantonen van de artikelen 8 van het EVRM en 3 van het Kinderrechtenverdrag, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de vierde bestreden beslissing, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

2.2. Over de ontvankelijkheid wat betreft de eerste, de tweede en de vijfde bestreden beslissing

2.2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 25 november 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep in de mate dat het gericht is tegen de eerste, de tweede en de vijfde bestreden beslissing door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De beschikking stelt meer bepaald :

“2. Het beroep lijkt verder onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, in zoverre het is gericht tegen de beslissingen ten aanzien van eerste en derde verzoekster waarbij de verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp worden verklaard en tegen de beslissing getroffen ten aanzien van derde verzoekster tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissingen inzake de verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten vermelden dat eerste en derde verzoekster op respectievelijk 22 november 2013 en 4 maart 2014 inreisverboden voor een periode van drie jaar kregen betekend. Deze vaststelling vindt tevens steun in het administratief dossier. Uit een nazicht van de eigen databank van de Raad blijkt dat eerste en derde verzoekster geen annulatieberoep hebben ingediend tegen deze inreisverboden, zodat deze definitief zijn geworden.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat eerste en derde verzoekster het wettelijk vereiste belang ontberen bij huidig beroep gericht ten aanzien van de beslissingen waarbij de verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp worden verklaard en derde verzoekster het wettelijk vereiste belang ontbeert bij haar beroep gericht tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van deze beslissingen, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat het verzoeksters nog steeds in het Rijk verblijven en onder definitieve inreisverboden, die niet werden opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staan – enerzijds vast te stellen dat het verzoeksters voor de duur van de inreisverboden verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en dat hen aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (cfr. beschikking niet-toelaatbaarheid RvS 7 mei 2015, nr. 11.277, beschikking niet-toelaatbaarheid RvS 3 september 2015, nr. 11.523) en anderzijds ten aanzien van derde verzoekster opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet (cfr. beschikking niet-toelaatbaarheid RvS 3 september 2015, nr. 11.522)..

Het betoog van eerste en derde verzoekster dat hun verblijfsaanvraag ten onrechte zonder voorwerp werd verklaard, doet geen afbreuk aan voormeld gebrek aan belang. Het feit dat het inreisverbod dateert van na het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging doet geen afbreuk aan het vastgesteld gebrek aan belang (cfr. beschikking niet-toelaatbaarheid RvS 7 mei 2015, nr. 11.277). De

situatie van verzoeksters is verblijvend op illegale wijze in het Rijk én het voorwerp uitmakend van een inreisverbod. Ze kunnen hun situatie dan ook niet vergelijken met de situatie van een vreemdeling die enkel op illegale wijze in het Rijk verblijft en voor wie geen wettelijk beletsel bestaat om een 9bis-aanvraag in te dienen. Verzoeksters kunnen de oorlogstoestand in Oekraïne invoeren in een asielaanvraag waaraan het inreisverbod geen afbreuk kan doen. Het betoog van verzoeksters dat niet gesold kan worden met een gezin in volle ontwikkeling en dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat ze bevallen is, kan geen afbreuk doen aan het gebrek aan belang bij het beroep wegens een definitief inreisverbod.”

2.2.3. Met hun betoog ter terechtzitting (cf. punt 3.4) dat zij volharden in hun beroep en dat zij de overtuiging zijn toegedaan dat artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geschonden werden, doen de eerste en derde verzoekende partij geen afbreuk aan wat in de beschikking werd gesteld.

2.2.4. Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, in zoverre het is gericht tegen de beslissingen ten aanzien van eerste en derde verzoekende partij waarbij de verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp worden verklaard en tegen de beslissing getroffen ten aanzien van de derde verzoekende partij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.5. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de vijfde bestreden beslissing, opgeworpen in de nota, is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor zover gericht tegen de derde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

3.1. De tweede verzoekende partij werpt in het verzoekschrift onder meer de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 25 november 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep in de mate waarin het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden ingewilligd. In de beschikking werd meer bepaald het volgende gesteld:

“De middelen lijken, in zoverre gericht ten aanzien van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet genomen ten aanzien van verzoeker, in de aangegeven mate gegrond. Verzoeker wijst erop dat verweerder bij het treffen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing voorbij gaat aan het gegeven dat hij afkomstig is uit DOnetsk – waarvan algemeen geweten is dat deze streek gebukt gaat onder een burgeroorlog – wat het hem bijzonder moeilijk maakt tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Hij geeft hierbij aan dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de actuele toestand in zijn herkomstland. De Raad dient in deze op te merken dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag heeft gesteld dat “de situatie in Oekraïne [thans] geheel instabiel [is]” en dat “de veiligheid (...) niet [kan] worden gegarandeerd”. Aldus blijkt dat verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag wel degelijk melding heeft gemaakt van een problematische situatie in het land waarvan hij de nationaliteit heeft. Verder kan de Raad – samen met verzoeker – enkel vaststellen dat in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing geen enkele verwijzing is terug te vinden naar deze door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheid en dat aldus niet kan worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met de problematische situatie in het herkomstland. Waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat in de verblijfsaanvraag geen melding werd gemaakt van een burgeroorlog, merkt de Raad op dat uit een nalezing van de verblijfsaanvraag weliswaar blijkt dat de bewoording “burgeroorlog” niet werd gehanteerd, doch dat wel degelijk een uiteenzetting werd voorzien inzake de onveilige situatie in het herkomstland. Uit het loutere gegeven dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift de term “burgeroorlog” in plaats van “geheel instabiele situatie” hanteert, kan verweerder niet zonder meer afleiden dat verzoeker op heden een geheel nieuw element opwerpt als buitengewone omstandigheid, waarmee geen rekening kon worden gehouden. Verweerder lijkt in de nota met

opmerkingen bovendien te erkennen dat het in het verzoekschrift opgeworpen argument inzake de burgeroorlog, dan wel onveilige situatie reeds werd ontwikkeld in de verblijfsaanvraag, waar hij in ondergeschikte orde stelt dat de verblijfsaanvraag niet gepaard ging met stukken waaruit de instabiele veiligheidssituatie zou blijken. Wat betreft dit betoog, dient de Raad evenwel op te merken dat dergelijke uiteenzetting slechts een motivering a posteriori betreft en het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing niet kan remediëren. Indien verweerder meent dat het aangevoerde element van de instabiele situatie in het herkomstland omwille van bovenstaande reden niet kan worden aangenomen als buitengewone omstandigheid, diende verweerder deze motivering op te nemen in de bestreden beslissing zelf. Door deze motieven evenwel niet op te nemen in de onontvankelijkheidsbeslissing, heeft verweerder verzoeker de kans ontnomen zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Waar verzoeker aldus een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aanvoert, dient de Raad op te merken dat deze schending lijkt te kunnen worden aangenomen.”

3.3. De verwerende partij richt op 11 december 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar de verwerende partij bij haar vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota met opmerkingen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 februari 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en wijst er daarbij op dat in deze beschikking wordt gesteld dat het beroep kan worden ingewilligd in de mate dat het is gericht tegen de beslissing waarbij de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk wordt verklaard en voor het overige dient te worden verworpen. De verzoekende partijen bevestigen dat zij geen verzoek tot horen hebben overgemaakt maar stellen te volharden in hun beroep, en wel omdat de burgeroorlog in Donetsk volgens hen een buitengewone omstandigheid uitmaakt en zij artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geschonden achten. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen thans verwijzen naar de burgeroorlog in Donetsk, dat een burgeroorlog moet worden gedefinieerd als ‘een gewapend conflict tussen verschillende partijen binnen een bepaald gebied’ en dat verzoeker hiervan als zodanig geen melding heeft gemaakt in de aanvraag die heeft geleid tot de beslissing die de Raad thans voor vernietiging vatbaar acht. Zij stelt dat in voormelde aanvraag slechts sprake is van een ‘algemeen gevoel van onveiligheid’ en niet wordt uiteengezet waarom verzoeker omwille van dit algemeen gevoel niet naar Oekraïne zou kunnen terugkeren. Bijkomend wenst zij op te merken dat artikel 3 van het EVRM haar geen bijkomende motiveringsplicht oplegt en verwijst zij naar haar verzoek tot horen en naar haar nota. De verzoekende partijen repliceren, wat het conflict in Donetsk betreft, dat de veiligheidssituatie er hoe dan ook erg slecht is. De voorzitter wijst erop dat de regel dat het verzoek tot horen niet de vorm mag aannemen van een bijkomende memorie ook geldt voor de verwerende partij.”*

3.5. Het betoog van de verwerende partij, namelijk dat verzoekers in hun aanvraag geen melding hebben gemaakt van een burgeroorlog in Donetsk en dat in de aanvraag slechts sprake is van “een algemeen gevoel van onveiligheid” kan geen afbreuk doen aan de inhoud van de beschikking, waar wordt gesteld dat uit de verblijfsaanvraag weliswaar blijkt dat de bewoording “burgeroorlog” niet werd gehanteerd, doch dat wel gewag wordt gemaakt van het feit dat “de situatie in Oekraïne [thans] geheel instabiel [is]” en dat “de veiligheid [...] niet [kan] worden gegarandeerd”. Deze situatie wordt duidelijk aangehaald onder het kopje “ontvankelijkheid van het verzoek-buitengewone omstandigheden”. Het betoog van de verwerende partij dat artikel 3 van het EVRM haar geen bijkomende motiveringsplicht oplegt en dat niet wordt uiteengezet waarom verzoeker omwille van een algemeen gevoel niet naar Oekraïne zou kunnen terugkeren betreft een aposteriori motivering waarmee de Raad geen rekening

kan houden. De vaststelling in de beschikking blijft overeind dat in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing geen enkele verwijzing is terug te vinden naar de door de tweede verzoekende partij aangehaalde buitengewone omstandigheid – met name het feit dat *“de situatie in Oekraïne [thans] geheel instabiel [is]” en dat “de veiligheid [...] niet [kan] worden gegarandeerd* – en dat aldus niet kan worden vastgesteld dat hieromtrent werd gemotiveerd. Waar de verwerende partij verder nog verwijst naar het verzoek tot horen, herhaalt de Raad dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden.

3.6. Het betoog van de verwerende partij kan dan ook niet het gestelde in de beschikking, aangehaald in punt 3.2., onderuit halen.

3.7. Het tweede middel – gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – is gegrond voor zover verzoeker aangeeft dat de formele motiveringsplicht werd geschonden.

4. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de vierde bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen ten aanzien van de tweede verzoekende partij

4.1. De tweede verzoekende partij voert doorheen het verzoekschrift de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 30 september 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep in de mate waarin het is gericht tegen de vierde bestreden beslissing door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

Hierin werd gesteld:

“1. De vaststelling dat de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet lijkt te moeten worden vernietigd, impliceert niet dat het tevens aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker ook met enige onwettigheid is behept. Immers dient er te worden benadrukt dat het terug openvallen van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft. Een onderzoek van de middelen – in zoverre gericht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten – dringt zich dan ook op.

De middelen lijken, in zoverre gericht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten gericht ten aanzien van verzoeker en in de mate dat deze ontvankelijk zijn – ongegrond.

Verzoeker geeft aan dat het bestreden bevel een inbreuk maakt op artikel 8 van het EVRM. Hij wijst er in deze op dat niet kan worden gesold met een gezin dat zich in België in volle ontwikkeling bevindt. In zoverre verzoeker hiermee zou doelen op een dreigende scheiding tussen hemzelf en zijn overige gezinsleden, dient de Raad op te merken dat zijn echtgenote en kinderen tevens een bevel om het grondgebied te verlaten werden betekend. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten geldt aldus voor het gehele gezin, zodat geen sprake kan zijn van een dreigende scheiding tussen de gezinsleden. Enige schending van artikel 8 van het EVRM, op grond van het aangevoerde gezinsleven, kan dan ook niet worden weerhouden. In de mate dat verzoeker met zijn verwijzing naar een “volle ontwikkeling” in België zou refereren naar een privéleven, merkt de Raad op dat verzoeker met dit niet-geconcretiseerd betoog geen zodanig bijzondere feiten of omstandigheden aanhaalt – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk – op grond waarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit verzoeker hier te lande verblijf toe te staan.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad vooreerst op dat deze verdragsbepaling geen directe werking kent, zodat verzoeker zich hier niet rechtsreeks op kan beroepen. Tevens dient de Raad op te merken dat onderhavige vordering niet op rechtsgeldige wijze mede namens de minderjarige kinderen van verzoeker werd ingesteld via wettelijke vertegenwoordiging. Louter ten overvloede merkt de Raad evenwel nog op dat verzoeker er zich toe beperkt te stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten in disproportionaliteit staat met het

belang van de kinderen, dat eruit bestaat dat zij samen met hun ouders een gezin kunnen vormen in België. Hij verduidelijkt evenwel op geen enkele wijze waarom het in casu in het belang van de kinderen zou zijn dat het gezin in België dient te kunnen verblijven. Voor het overige herhaalt de Raad dat de verplichting om het grondgebied te verlaten geldt voor het gehele gezin, zodat de kinderen door toedoen van het bestreden bevel geenszins van hun ouders zouden worden gescheiden. In de mate dat verzoeker in de aanhef van zijn middel nog een schending van artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag – dat het verbod op discriminatie inhoudt – aanvoert, merkt de Raad op dat elke uiteenzetting omtrent de wijze waarop deze verdragsbepaling zou zijn geschonden ontbreekt, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze schending niet van aard afbreuk is te kunnen doen aan de gebonden bevoegdheid tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet”.

4.3. Met haar betoog ter terechtzitting (cf. punt 3.4) dat zij volhardt in haar beroep en dat zij de overtuiging is toegedaan dat artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geschonden werden, doet de tweede verzoekende partij geen afbreuk aan wat in de beschikking werd gesteld.

4.4. De middelen zijn, in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd gegeven aan tweede verzoekende partij en in de mate dat deze onontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juni 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van de tweede verzoekende partij, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover dit gericht is tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juni 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard in hoofde van de eerste en de derde verzoekende partij en de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten in hoofde van de tweede en de derde verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA